

Sygn. akt – IX Ka 714/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12. kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Sędziowie: S.S.O. Aleksandra Nowicka

S.S.O. Justyna Kujaczyńska-Gajdamowicz

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prok. Rejonowej w Toruniu-Wschód Małgorzaty Lubińskiej,

po rozpoznaniu w dniu 12. kwietnia 2018 r.

sprawy **M. R.**, oskarżonego z art. 300§2 kk oraz z art. 302§1 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt **VIII K 724/17**,

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. obciąża oskarżonego M. R. kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) zł.

Sygn. akt IX Ka 714/17

UZASADNIENIE

Oceniając zasadność apelacji oskarżonego skierowanej przeciwko całości zaskarżonego wyroku, który zapadł w trybie art. 335 § 2 kpk, w pierwszym rzędzie zauważyć należało, że zgodnie z art. 447 § 5 kpk podstawą apelacji od wyroku wydanego w trybie konsensualnym nie mogą być zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary związane z treścią zawartego porozumienia. W/w zakaz jest równoznaczny z brakiem możliwości podnoszenia nie tylko zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych, ale także formułowania zarzutów, które wprawdzie formalnie określone są przez skarżącego mianem „obrazy przepisów postępowania”, jednakże właściwie odczytane jawią się właśnie jako zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych. Niedopuszczalne jest bowiem instrumentalne omijanie ograniczenia zawartego w art. 447 § 5 kpk w drodze formułowania zarzutu rzekomej obrazę przepisów postępowania, np. art. 7 kpk, czy art. 410 kpk. Z akt sprawy jasno wynikało natomiast, że uwzględnienie złożonego przez prokuratora wniosku o skazanie bez rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar i środków poprzedzone zostało złożeniem przez oskarżonego oświadczenia o przyznaniu się do winy i podtrzymaniem na posiedzeniu sądu wyrażonej przez niego woli poniesienia odpowiedzialności za opisane przez prokuratora naruszenia prawa, jakich się dopuścił, nawet przy uwzględnieniu tego, że orzeczone ma zostać wobec niego dodatkowe zobowiązanie, o którym nie było mowy w postępowaniu przygotowawczym (k. 945v.). Prowadzenie przez oskarżonego obecnie w apelacji polemiki z treścią poszczególnych dowodów (wyjaśnień jako rzekomo wskazujących na to, że nie wyrażał zgody na wydanie wyroku na posiedzeniu i kwestionował swoją winę oraz negował działanie z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela) oraz wskazywanie, że ocena jego sprawstwa niemożliwa była bez przeprowadzenia określonych dowodów, by poprzez ujawnienie uchybień w zakresie analizy dowodowej zanegować ustalenia faktyczne, które legły u podstaw

zaskarżonego wyroku, nie było zatem dopuszczalne. W związku z tym, dokonując kontroli instancyjnej wyroku, sąd odwoławczy pominął zarzuty sformułowane w pkt 2 i 3 apelacji.

Rozpoznaniu podlegał tylko zarzut obrazy prawa materialnego wyrażonego w art. 72 § 1 pkt 8 kk - jako jedyny dopuszczalny spośród zarzutów środka odwoławczego. Nie zasługiwał on jednak na uwzględnienie.

Zobowiązanie oskarżonego do wykonania wyroku sądu cywilnego zasądzającego roszczenie na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk prima facie faktycznie może jawić się jako obejście prawa. Jednakże mając na uwadze, że konstrukcja w/w przepisu jest stosunkowo szeroka i daje sądowi możliwość zobowiązania oskarżonego do takiego postępowania w okresie próby, które w danych okolicznościach może zapobiec popełnieniu przez niego ponownie przestępstwa, za dopuszczalne uznać należy orzeczenie obowiązku probacyjnego w postaci zobowiązania skazanego do wykonania orzeczenia zapadłego w sądowym postępowaniu cywilnym w sytuacji, gdy wyegzekwowanie należności napotyka trudności. Sąd odwoławczy podziela w tym zakresie ugruntowany pogląd Sądu Najwyższego, który także na gruncie przepisów obowiązującego kodeksu karnego, potwierdził, że określony w art. 72 § 1 pkt 8 kk środek probacyjny może polegać na zobowiązaniu oskarżonego do wykonania prawomocnego orzeczenia innego sądu, w tym zapadłego w postępowaniu cywilnym (zob. postanowienie SN z dnia 10-12-2014, IV KK 219/14).

Możliwość zobowiązania oskarżonego w trybie art. 72 § 1 pkt 8 kk do wykonania prawomocnego orzeczenia, w którym rozstrzygnięto o roszczeniu odszkodowawczym związanym ze szkodą spowodowaną popełnieniem przestępstwa nie sprzeciwia się cel uregulowania wynikającego z art. 415 § 5 zdanie drugie kpk. Wykonanie obowiązku nałożonego w oparciu o przepis art. 72 § 1 pkt 8 kk będzie wprawdzie w istocie stanowiło naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu, nie mniej jednak orzeczenie to nie stanowi tytułu egzekucyjnego, a więc nie będzie rodziło niebezpieczeństwa poniesienia przez sprawcę niejako podwójnej odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę i bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonego. W orzecznictwie orzeczenie nakładające na oskarżonego obowiązek wykonania prawomocnego wyroku innego sądu, w przeciwieństwie do orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody, nie jest uważane za orzeczenie co do roszczeń majątkowych w rozumieniu przepisu art. 107 § 2 kpk – nie dojdzie więc wskutek tego do zdublowania się tytułów egzekucyjnych. W postępowaniu egzekucyjnym dłużnik zawsze będzie mógł zaś wnosząc powództwo przeciwegzekucyjne podnieść zarzut dobrowolnego spełnienia świadczenia do czego został zobowiązany w postępowaniu karnym.

Nałożenie takiego środka probacyjnego służyć będzie natomiast spełnieniu celów probacji. Wydany w oparciu o przepis art. 72 § 1 pkt 8 kk nakaz wywiązania się z nałożonego przez sąd cywilny obowiązku wypłacenia pokrzywdzonemu odszkodowania, nie tylko koresponduje bowiem z wyrażonym w art. 2 § 1 pkt 3 kpk wymogiem uwzględnienia prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego, ale także przyczynia się do zrealizowania celów w zakresie prewencji indywidualnej, które stawiane są przed karą pozbawienia wolności orzecaną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby. Nadanie zobowiązaniu do wykonania orzeczenia sądu cywilnego rangi obowiązku próby z sankcją możliwości zarządzenia wykonania kary w razie jego niewykonania zwiększa wszak wychowawcze oddziaływanie wyroku, gdyż stanowiąc czynnik motywujący oskarżonego do wyrównania szkody, jaką pokrzywdzony poniósł wskutek jego działania, kształtuje w nim pożądane postawy.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego też – jako słuszny – został on utrzymany w mocy.

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym o opłacie w kwocie 180 zł, orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.), obciążając nimi oskarżonego.